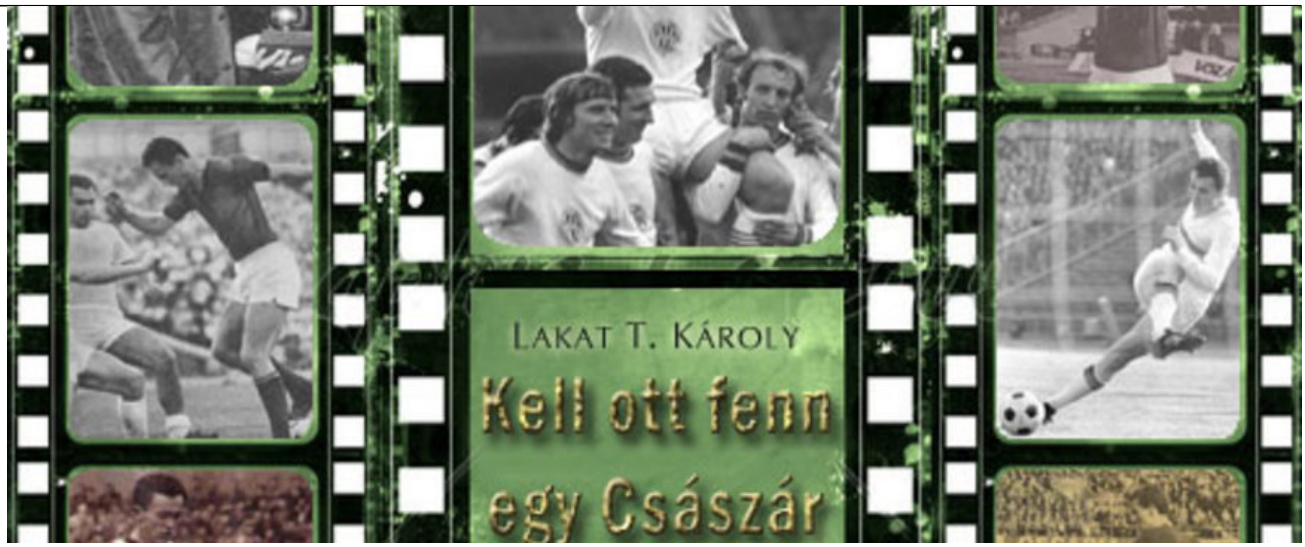

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 12.

2014 augusztus 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Apám, tanáremberhez méltó módon, hihetetlen precizitással vezetett naplójának köszönhet?en tudom: 1966. december 6-án a körúti Vörös Csillag moziban voltam, ahol a néhány héttel korábban bemutatott Várkonyi Zoltán rendezte film, az „Egy magyar nábob” és a „Kárpáthy Zoltán” forgott egy m?sorban.

Császári látogatás a Tizedes utcában…

Tanárember ide, tanárember oda, apám azért annyira nem volt pedáns, vagy szigorú, hogy az akkor már 16 és fél éves fiának minden napját és programját írásban nyomon kövesse, mi több a naplójában is rögzítse, ám egy, erre a napra szánt másik beírásából tudom, hogy én speciel moziban voltam…

Vannak pillanatok, amelyeket egy életre meg?riz az ember, és hordozza magával haláláig, mint egy anyajegyet.

Ilyen vidám volt az edzés, amikor Lakat Károly a Ferencvároshoz került. A kép előterében: Albert és Lakat

Számomra egy ilyen „anyajegy”, amikor a mozi után gimnáziumi szerelmemmel beültünk a Vörös Csillaggal szemben üzemel? Erzsébet söröz?be. Nem azért, hogy „sörözzünk”, hanem azért, mert onnan akartam hazatelefonálni, hogy megvagyok, nyugi, jó volt a film, nemsokára jövök.

Ha lett volna tantuszom (hogy mi volt a tantusz, annak lényegét és jelent?ségét leírnisajnálatos módon nincs terjedelem jelen sorozat keretein belül, pedig megérné) akkor a körúti telefonfülkék egyikéb?l „szólok haza”. De miután nem volt, maradt az Erzsébet söröz?, mint lehet?ség. Hátha az üzletvezet?nek is van egy kamasz fia, s ? is örülne, ha a srác tudósítaná arról, hogy éppen merre jár.

A telefont otthon anyám vette fel. Rutinosan végig hallgatta friss helyzetjelentésemet, majd a végén, mint valami egészen jelentéktelen, igazán elhanyagolható eseményt megemlítette: „Jól van, maradj nyugodtan, de megjegyzem, apád a dolgozószobájában az Albert Flórival beszélget…”.

Hogy a fizika minden addig ismert szabályát és törvényét felrúgva hogyan tudtam 5 perc alatt megtenni a Nagykörút – Tizedes utca közötti meglehet?sen jelent?s távolságot, azt nem tudom, a lényeg:sikerült.

Ott álltam a dolgozószoba ajtajában, velem szemben apám és Albert Flórián!

Ez, akkor, 1966 decemberében egy futballimádó srác számára hozzávet?legesen olyan esemény volt, mintha a faluvégi kis kápolnában egyszer már ministránskodó kissrácot otthon a Pápa várja és éppen az édesapjával miseborozik.

Pedig, akár még azt is mondhattam volna az apámmal javában fröccsöz? (ebb?l azonnalfelmértem, a helyzetet, miszerint kett?jük között teljes a nézetazonosság) Császárnak, hogy „Tiszteletem kolléga úr, én is a Fradiban játszom, én is center vagyok, s bizony meglehet?sen szép számmalszoktam a kölyökben meg az ifiben gólokat rugdosni…!” Ám, nemhogy ilyen penetráns szemtelenség nem jött ki a számon, de egy árva hang sem. Csak álltam az ajtóban sóbálvánnyá változva, mint Lót felesége a Bibliában, átkozva magamban az összes nábobot és az összes Kárpáthy Zoltánt, hogy a beszélgetés eddigi részér?l lemaradtam.

Azóta már pontosan tudom: az igazán nagyformátumú egyéniségeknek nincs szükségük arra, hogy órákig tartó szóf?zérekkel untassák egymást.

Létezik egy szint, amelyen két ember öt, legfeljebb tíz mondatból megérti egymást.

Minden további közös tettük, cselekedetük, teljesítményük és eredményük ennek az öt-tíz mondatnak a következménye.

Sem el?tte, sem azóta nem tapasztaltam hasonlót, hogy két egymást addig csak felületesen ismer? ember olyan harmóniában találjon egymásra, ahogyan az közöttük történt.

Pedig (és ezt már, mint fültanú mondhatom) egyik félrészér?lsem az aranyoskodás, a „tüntessem fel magam a lehet? legjobb színben” szándék jellemezte diskurzusukat.

Két ?sfradistáról volt szó, akiknek az 1899-es dátum, a zöld és a fehér szín, az Üll?i úti pálya, a klub-címerben egymásba fonódó három E-bet? a szívébe, a lelkébe, a b?rébe égett, azt onnan soha, senki semmilyen eszközzel vagy vegyszerrel el nem távolíthatta.

Apám kerek-perec megmondta Flórinak: t?le semmilyen kivételezésre, ajnározásra ne számítson, s?t, ígérheti, hogy mindig vele szemben lesz a legszigorúbb és a legkeményebb. Nem vitatja a zsenialitását, elismeri azt is, hogy mint a csapat messze legjobbjának lehetnek bizonyos kiváltságai, hiszen az ? játékos korában is többet engedhetett meg magának Sárosi doktor, mint mondjuk a Kéri Karcsi, ám ha a többiek azt látják, hogy „na, az új edz?nek is az Albert dirigál…”, akkor a csata el van vesztve, pedig még el sem kezd?dött.

Világossá tette: edzésmunkában nem ismer tréfát, nála a legjobbaknak is vért kell izzadniuk, a bajnokság megnyerését a minimumnak tartja, de bízzon benne, pontosan fogja tudni, hogy mennyifutásra van szüksége Albert Flóriánnak és mennyire Karábának vagy Sz?cs Lajosnak.

Flóri arra kérte apámat, hogy be ne d?ljön már azoknak a szóbeszédeknek, miszerint ? két kanállal eszi az edz?ket a Fradiban, amit nagy el?szeretettel terjesztenek róla. 1958 óta összesen három edz?je volt, Tátrai Sándor kétszer is, Vilezsál Oszkár 10 mérk?zésen át, és Mészáros József.

Tátrai Sanyi bácsit tiszteli, becsüli, hiszen ? volt az, aki el?ször az NB I-es csapatba állította, soha egy félhangos szó el nem hangzott közöttük. Vilezsál játékostársból lett amolyan kisegít?, átmeneti, beugró edz?, inkább segítették ?t a játékosok, mint vitájuk lett volna vele. Mészáros Dodó bácsival pedig bajnoki címek és a VVK-gy?zelem felülmúlhatatlan élménye köti össze. Hogy gondolhatja bárki, hogy a leváltásában és a távozásában nekiszerepe lehetett volna.

? ”a Karcsi bácsitól” csak azt kéri: legyen következetes, tegyen rendet az öltöz?ben, mindenki indulhasson tiszta lappal, azt pedig, hogy Albert – Varga ellentét létezne, még akkor se higgye el, ha ezt maga Albert Flórián vagy Varga Zoltán mondja neki.

Láttam apámon a rá jellemz? cinikus fél-mosolyt, tudtam, neki ilyen leckét adni körülbelül olyan nehézségifokkal bíró feladat, mintha valaki arra próbálná rávenni, hogy igyon meg még egy kisfröccsöt.

Anélkül, hogy kérte volna Flórirövid, de nagyon szakszer? (még jó…) jellemzést adott minden játékosról, aki az els? csapat összeállítása szempontjábólszóba jöhet, s volt annyira úriember, hogy mindenkir?l(mondom: mindenkir?l…) a lehet? legjobbakat mondta.

Apám nem is hagyta ki a ziccert (nem lett volna rá jellemz?), s a monológ végén megjegyezte:

- Húszan mégsem kezdhetünk, Flórikám…, de pontosan láttam rajta, magában mélyen elraktározta Flóri „bizonyítványosztását”.

„Flóri, ha tudnád, hogy mi vár rátok…”- gondoltam magamban, szólni azonban nem mertem, mert még kiküldenek a szobából.

Albert Flórián és dr. Lakat Károly paktuma ezen a december eleji napon egy háromórás beszélgetés keretén belül egy életre megköttetett.

Két ember ilyen hibátlan egymásra találására csak n? és férfi vonatkozásában tudnék illusztratív példát mondani, no de ebben az esetben egy alig több mint 25 éves középcsatár és egy 46 esztend?s futballedz?, azaz, két férfiember „vérszerz?désér?l” volt szó.

Ott, abban a szobában egyikük sem gondolta, hogy ez a paktum az elkövetkezend? két és fél esztend?re egy vadonatúj, az addigival össze sem hasonlítható Albert Flóriánt szül, s apámból is kihoz olyan edz?i és emberi megoldásokat, amelyek Albert személye nélkül soha nem kerültek volna felszínre.

Pedig, hogy Flóri mit kapott apámtól zrikában, cukkolásban, néha kifejezetten kemény bírálatban, s?t esetenként szidásban is az elkövetkezend? években, arrólfejezeteket lehetne írni a „Futball krimik a futball öltöz?kben” cím? egyel?re még csak a képzeletben létez? könyvben.

Két parádés bajnoki cím (1967, 1968), felejthetetlen, többször telt házas Népstadion-béli mérk?zések, emlékezetes kupa-találkozók, egy VVK-dönt? kíséri közös munkálkodásukat. Flóri apám edz?sége alatt kapja meg az Aranylabdát, akkor utazik futballsulit tartaniBrazíliába, lesz az Év Játékosa és akkor hívják meg a Világválogatottba.

Mindkett?jük karrierjére (apám esetében ezúttal els?sorban a Ferencvárosnál eltöltött edz?i éveire gondolok) alapvet? kihatással van 1969. június 15-e, amikor a Dánia – Magyarország Eb-selejtez?n Engedahlrázuhan Flóri lábára, s abban a lábban bizony recseg, ropog, húzódik és szakad minden, amirecseghet, ropoghat, húzódhat és elszakadhat.

Varga Zoli már régen valahol messze jár, Flórinak gyakrabban Branikovits, ritkábban Németh Miklós az éktársa, s bár a sérülés pillanatában a Fradi még egyáltalán nem esélytelen arra, hogy zsinórban harmadszor is bajnok legyen, már érezni: nélküle a zöld-fehérek nem fogják tudni tartani a tempót a fantasztikus formát futó Újpesti Dózsával.

De hol vagyunk még ett?l, egyel?re 1966. december hatodikánál tartunk, s pontosan emlékszem: amikor Flóri elköszönt, apám (mert ilyen egy igazán jó apa) nekem engedte át azt a tisztet, hogy az utcáig elkísérjem.

Hogy a lépéseimet már a lépcs?házban megpróbáltam az övéhez igazítani a legkevesebb, sokkalfontosabb, hogy a búcsú el?tti pillanatban összeszedtem minden bátorságomat (tudtam, ilyen alkalom erre a témára nem lesz több) s „vallani” kezdtem:

- Tudod, Flóri, mi vasárnap az ifiIII-mal a Középületépít?k ellen játszunk. Csak az a kérdés, hogy 8:0 vagy 9:0 lesz-e a vége, annyival jobbak vagyunk. A Vágvölgyi Misivel már a bajnokság eleje óta tervezzük, ha egy ilyen sokgólos, már biztosan megnyert meccsen, ha a vége felé 11-eshez jutunk, akkor valamelyikünk nekifut, egy kicsit el?repöcköli a labdát, a másik meg berohan a 16-oson kívülr?l és belövi… Csak azon megy a vita, hogy melyikünk legyen a pöccint? és melyikünk, aki berúgja.

Szerinted, megcsináljuk?

Amíg élek nem felejtem el az arcát, minden kérdésre fel volt készülve, de erre biztos, hogy nem.

- Meg ne próbáljátok! Ezt még misem csináltuk meg soha az ifiben, pedig hidd el, hogy eszünkbe jutott… Nem szabad! Egyrészt az ellenfél lebecsülése, meg aztán mi van, ha kimarad… – mondta és elbúcsúztunk.

Így ért véget a császári látogatás a Tizedes utcában, amelyr?l apám 1966-os naplójában a december 6-i naphoz ennyit jegyzett be: „Albert F. nálunk!”. Vasárnap a hátsó földesen úgy tíz perccel a befejezés el?tt 5:1-re vezettünk, amikor Misi összehozta a 11-est.

Nagymester volt ebben, zseniálisan tudott bed?lni a véd? lába elé. Tudtam: eljött a végzetes pillanat.

- Na? Megcsináljuk? – kérdezte Misi, miközben mindenki a bíró sípszavára várt.

- Rúgd be! – hadartam gyorsan és már indultam is a felez?vonalfelé.

- Miért? Mi történt? – szólt utánam.

- Mert a Flóri azt mondta!

- Az más! Akkor ne… – mondta, majd nekifutott a labdának és irgalmatlan er?vel bevágta a jobb fels?be…

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu – A Flag Polgári Magazin partnere

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló